

време: ту парите си броятъ, ту купуватъ нѣщо, ту продаватъ едно-друго, ту нагосте отиватъ и госте иматъ, ту сме уморени отъ печѣлене и лѣгнале сме да си починаемъ — имаме ли, кажете ни сами, време да помислиме, че около насъ има сиромаси, които плачатъ и жалатъ, които търпатъ гладъ и жѣжда и които трѣператъ отъ студъ! Но защо и да говориме за нашите богати базергяне, когато самата народна пословица казва: „ситиятъ на гладниятъ не вѣрва,“ — такавъ е свѣтътъ; а нашите богати бжлгаре сж още по-лошави. У насъ обикновенно и до днесъ бива така, щото сѣки бжлгаринъ, дорде е той сиромасъ, дорде не е още захваналъ да трупа, дорде не е станалъ беглихчия и йошурджия, то той е добаръ, той никога не оставя братя си и другарьтъ си, и готовъ е да му помогне, когато той има нужда; никога не затваря вратата си предъ оногова, който тжрси убѣжище; на драго сжрце ще да